

Dossier de premsa

Exposició

Del vell al nou, del nou al vell

15 febrer – 3 abril 2018

Arts Santa Mònica

Nivell 1

ÍNDEX

1. FITXA DE L'EXPOSICIÓ	3
2. LES OBRES	5
3. CARLOS PAZOS A L'ARTS SANTA MÒNICA	14
4. ANNEXOS	17
5. ACTIVITATS RELACIONADES AMB L'EXPOSICIÓ	21
6. CRÈDITS	22

1. FITXA DE L'EXPOSICIÓ

Del vell al nou, del nou al vell

15 febrer – 3 abril 2018

Nivell 1

Exposició al Museu d'Art de Cerdanyola (Cerdanyola del Vallès): 20 octubre 2017 – 14 gener 2018

Exposició a l'Arts Santa Mònica (Barcelona): 15 febrer – 3 abril 2018

Exposició a l'Institut d'Estudis Ilerdencs (Lleida): octubre - desembre 2018

Artistes: Daniela Ortiz/Xose Quiroga, Jesus Galdón, Tom Carr, Jordi Tolosa, Patricia Gomez/Maria Jose Gonzalez, Jordi Canudas/Isabel Banal, Mariona Moncunill /Sergi Botella, Sitesize i Carlos Pazos

Textos: Xavier Antich, Joan M. Minguet, Mercè Alsina, Bernat Puigdollers, Txema Romero i Jaume Reus

“L'antic museu, les madones borroses,
I el pintar extrem d'avui! Càndid rampell:
M'exalta el nou i m'enamora el vell”.
J. V. FOIX

Del passat ens arriben fragments de la seva realitat, i des del present els anem teixint fins a configurar una memòria.

El nostre propi relat ens ajuda a crear una identitat que ens caracteritza i ens dona pistes d'allò que volem ser a partir d'un ahir que hem construït des de l'avui.

L'artista forma part d'aquest entrellat que ajuda a crear la nostra memòria; però, al mateix temps, des de la seva mirada, pot ajudar-nos a posar en qüestió motius i raons que han fet un determinat relat que ens configura.

L'exposició “Del vell al nou/ Del nou al vell” ens planteja diverses mirades d'artistes i teòrics que ens ajuden a qüestionar la memòria que ens ha arribat per tal d'anar construint una nova realitat.

L'eix bàsic de la mostra creix a cada un dels llocs on es presenta amb una proposta artística, on es reflexiona al voltant d'un aspecte relacionat amb el patrimoni local. En el cas de Cerdanyola l'equip Sitesize va preparar una obra sobre el patrimoni natural de la ciutat “Valldaura”, per a Arts Santa Mònica Carlos Pazos presenta una instal·lació amb el nom Out of Limbo, una mirada reflexiva sobre l'exposició feta al mateix espai fa 25 anys, posteriorment la mostra es presentarà a l'Institut d'Estudis Ilerdencs de Lleida amb una nova peça a determinar.

Fina Duran, comissària

2. LES OBRES

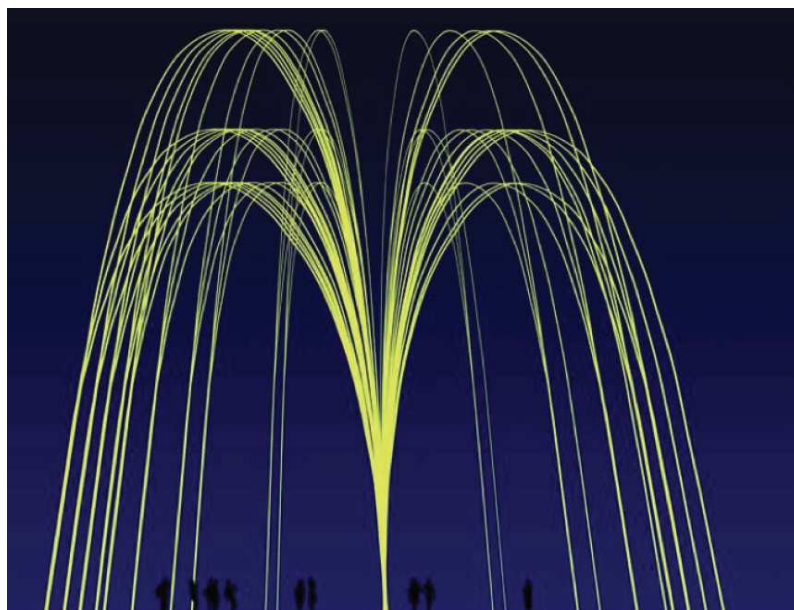
ENTRE L'OBLIT I EL RECORD. LA DIFÍCIL MEMÒRIA

Volem, des de fa segles, recordar el que ha passat i evitar que l'oblit destrueixi aquelles coses que sembla que han de ser recordades. Perquè el més natural, convé remarcar-ho, és l'oblit: oblidem coses en una proporció extraordinàriament més alta que aquelles que recordem. Per això, ens fa mal que se n'oblidin algunes que haurien de ser recordades.

Actualment som, de ple, en una cultura històrica, marcada pel que Paul Ricoeur ha anomenat "frenesi documental". I aquest debat no és pas només una temàtica d'especialistes: només cal pensar en les polèmiques al voltant de les "memorial laws" dels Estats Units, les "lois mémorielles" de França o, aquí, la Llei de la memòria històrica.

Estem obligats a triar entre aquests dos absoluts, igualment inhumans: oblidar-ho tot i sepultar-ho en l'oblit o recordar-ho tot i que el passat esborri la possibilitat del present. Enmig, és clar, la cultura, la tria. La selecció del que ha de ser memorable perquè ens defineix. Sense aquest esforç, la humanitat no és sinó una ombra.

Xavier Antich

Tom Carr. *Ecos de Carles Buigas*

Jordi Tolosa. *World Thing Museum*

Jesus Galdón. *Història de l'Art sense noms*

PATRIMONI PER CONSTRUIR IDENTITATS

La conservació del patrimoni resideix en una acció parcial, fragmentada, violenta, estretament vinculada als processos d'arxivament i memòria i a la condició destructora que els defineix. Patrimoni és allò que no s'ha destruït, allò que ha dominat o allò que ha resistit. Però patrimoni és també sovint sinònim del llegat del poder, construccions monumentals i peces precioses.

Les pràctiques artístiques han indagat en la possibilitat de recuperació de la memòria, de la pura vida, sens jerarquies. Aquesta mirada, més democràtica, para atenció als oblots, les ocultacions i les omissions, que s'animen a través de les connexions interrompudes, esbiaixades o soterrades i s'hi arrelen amb força com una actitud de resistència.

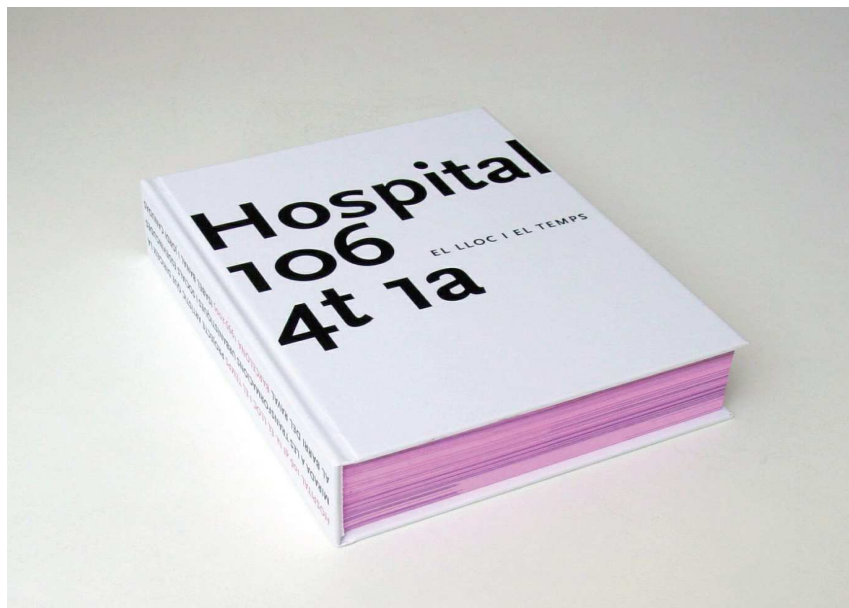
El canvi de situació de qui mira possibilita el sorgiment de distàncies crítiques diverses i posa en qüestió els criteris dominants. La memòria històrica basada en la cronologia i la linealitat del temps entra en crisi per donar pas a una concepció més horitzontal del patrimoni i en construcció constant. Així, el patrimoni es revela com una eina per pensar el passat, però també per incidir en un futur en el qual col·lectivament hem decidit que estigui present impedit-ne la destrucció.

Mercè Alsina

Patricia Gómez i Mª Jesús González. *Libro celda 157. Proyecto para una cárcel abandonada*

Isabel Canal/Jordi Canudas, *Hospital 106*

COM DEFINIM LA NOSTRA REALITAT?

A la realitat hi caben totes les realitats imaginables. La realitat és interpretable. Tota definició de realitat pot ser parcial, interessada, tendenciosa... Amb aquesta premissa, una reproducció exacta i fidel de la realitat és sempre inexacta.

Un parc temàtic serveix de pretext per reflexionar al voltant d'una imatge concreta d'un país, dels seus habitants i del seu territori. Monuments, edificis, construccions i paisatges han estat seleccionats amb voluntat de crear una imatge utòpica d'un país, transmissora d'uns valors determinats. Ni tan sols expliquem la nostra visió de la realitat. Mostrem una visió ideal —i per tant irreal— de la nostra realitat. De quina manera ens expliquem al món? Com definim la nostra realitat? Som realment allò que diem que som? Som qui som o som qui diem que volem ser? Com s'explica la nostra història?

Ensenyem només allò que ens agrada. La pròpia condició humana ens hi obliga. Els interessos econòmics i polítics ens hi empenyen. Tota visió de la realitat és parcial, fins i tot aquest text, i fins i tot la realitat expressada en aquest documental.

Bernat Puigdollers

Mariona Moncunill, *Catalunya en miniatura*

ENS HAN ROBAT LA HISTÒRIA; ENS LA ROBEN, ENCARA

La història no existeix. Ens l'han robada. Ens l'estan robant ara mateix, sense que ens n'adonem. Tots els nostres pensaments i totes les nostres accions quedaran arraconades en l'oblit. Potser, al cap dels anys, algun historiador en recuperarà una anècdota mal contextualitzada. Però haurem estat eliminats del nostre present, extingits, foragitats de qualsevol crònica. O pitjor, encara: serem neutralitzats, com tots aquells lluitadors o tots aquells artistes que són col·locats al museu com un mausoleu, propici per a la veneració, per al culte de l'art —de la història de l'art— com una cosa sagrada, domesticada, submissa.

Els lladres de la història volen obediència, volen control. Desposseeixen el passat de conflictes o els fagociten per tergiversar la realitat. Les dones i els homes del carrer som condemnats per jurats d'indoctes i tribunals de vells: ells han marcat els rastres d'allò que hem de saber. Encara ho fan.

Els lladres de la història ens inoculen un Alzheimer col·lectiu. Per això hem d'exercitar la memòria rebel

Joan M. Minguet

Daniela Ortiz / Xose Quiroga, *Estat Nació*

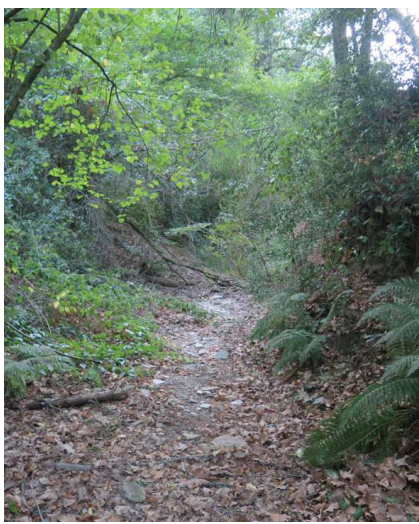
ENTRE EL PASSAT I EL PRESENT

Sovint, els equipaments destinats a la difusió artística es veuen davant la dicotomia de definir-se en funció d'una línia imaginària que delimita i separa l'art contemporani d'aquell que anomenem històric, o que fa referència al nostre passat. Podria semblar que conservar, investigar i difondre el patrimoni entraria en contradicció amb potenciar la creació artística actual, i amb aquesta febre catalogadora, que sembla bullir davant la dissidència i la diferència d'allò que no podem etiquetar, ens veiem abocats a la tria entre passat i present.

El petit i jove Museu d'Art de Cerdanyola ja va néixer en rebel·lia, encabit dins una esplèndida caixa de vitralls modernistes. De fet, aquest diàleg entre reivindicació del patrimoni artístic identitari i la creació contemporània no localista ha estat el life motive d'un equipament que reivindica la triple funció de museu, petit centre d'art contemporani i centre sociocultural obert al seu entorn. En aquest sentit, el col·lectiu Sitesize esdevé un mediador ideal per reforçar aquests lligams i oferir-nos una mirada directa sobre el nostre territori i el passat que ens defineix. Format per Elvira Pujol i Joan Vila Puig, Sitesize manté una vinculació amb el passat artístic local. El projecte de Sitesize ens planteja la pregunta de com definim el patrimoni i com "l'acotem". Aborda el relat que construïm a partir de la significació que atorguem a allò que "patrimonialitzem". Parteix d'un passat gairebé mític, amb referents toponímics, i s'endinsa en les creences populars que connecten amb un folklorisme contemporani, per acabar davant la ferida paisatgística d'un urbanisme agressiu: una antiga granja cooperativista d'època modernista que esdevé un sanatori tuberculós després de la Guerra Civil i que actualment és un complex que acull diverses institucions, tot trencant el paisatge de la Serra de Collserola.

Sitesize experimenta a partir de l'establiment de connexions emocionals i creatives: "Proposem la possibilitat d'interrogar el patrimoni des del territori i el paisatge com una mirada que pot obrir aproximacions diferents". És una mirada que ens acostava als infinits relats de la nostra identitat.

Txema Romero

Sintetize, Valldaura

CARLOS PAZOS: TO BE SOUVENIR

Del vell al nou i del nou al vell, d'aquelles paraules de Foix a l'obra de Carlos Pazos. El viatge vital i professional entre dues exposicions a l'Arts Santa Mònica: "Carlos Pazos. Un elefant als llimbs" (1993) i l'actual obra: "Out of Limbo" (2018) ens permet veure com el propi artista descriu, pateix el pas del temps. Ara, Pazos, irònic i lúdic com sempre, se sent fora d'un espai físic i mental "encotonat" i fictici. La instal·lació és un passadís, el camí de l'expulsió per on sortir d'aquella "Pazoslandia" dels inicis dels noranta. L'elefant al llimbs. L'elefant com figura que suplanta l'artista. Els llimbs infectats per Pazos de tot allò que estimava de l'infern i del paradís. Començava una narració possible. I ara, avorrit, arriba la sortida a través d'un camí "familiar".

Obra impregnada d'un marcat i dolorós sentit temporal, dels seus efectes en la mirada, en el cos, la nostàlgia, la pèrdua...el desgast de la vida. El Patrimoni Popular proveeix d'objectes, de trastos, els encaixos d'unes instal·lacions on Pazos escriu i narra, conta i diu. Memòria d'allò viscut, o no, de simulacions, atmosferes, ecosistemes d'objectes-record proustians.

Acumulacions de relats, de títols, de naufragis. Encaix d'objectes, escenificacions, parcs d'atraccions, espais d'antirealitat i climes d'un temps perdut. Un imaginari que retorna, un temps i una trajectòria feta de cercles, una mena d'etern retorn. Versionar, adaptar, fer *remakes*, reelaborar, modificar. No parlem d'evolució. Entre el cos i l'objecte, entre el simulacre i el no res.

Els *souvenirs* dels records, matisa de forma tautològica Pazos, com matèria sòlida de la memòria personal. L'objecte desposseït de la funció primera per tornar-lo dotar de nous sentits i associacions a partir del *collage*. Frases i llenguatge popular com a títols. L'artista acumulador que troba, que diu a través de l'objecte-paraula sempre tornat a carregar de significacions pròpies, que li permet descriure el conflicte, construir el silenci imperfecte, afirmar la inutilitat d'una poètica entre la identitat i el record.

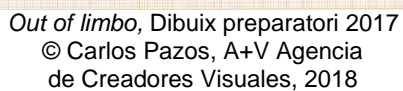
Jaume Reus

La direcció i coordinació artística del muntatge ha estat realitzada per Antxón Gómez.

DISCOZOMBIE és una peça sonora de D J WACCA, realitzada a partir de retalls musicals seleccionats per CP.

El loop "Muy Aburrido" ha estat rodat i muntat per Víctor Pérez Ballesteró.

3. CARLOS PAZOS A L'ARTS SANTA MÒNICA

I

El dia 23 de febrer de 1993 es va inaugurar la meua exposició "Un elefant als llimbs" al Centre d'Art Santa Mònica.

Plovia a bots i barrals. Tanmateix, els visitants van aguantar estoicament sota la pluja per poder visitar aquella mena de "Pazoslàndia" en què es va convertir la planta baixa del Centre.

En aquella instal·lació em plantejava, en cinc peces climàtiques, algunes de les qüestions que llavors m'assetjaven: la nostàlgia de Peter Pan i el rebuig d'abandonar la infantesa, la vida com a viatge intentant observar-la des de la barra d'un bar solitari, la música que mai no deixava de sonar, envoltant el pou del qual mai no aconseguia sortir, la quimera de l'amor perfecte i la impotent contemplació de la decadència que provoca l'imparable pas del temps.

Vint-i-cinc anys després, caigut d'aquells llimbs, m'enfronto a la sortida per la porta del darrere. No he merescut la ficció del lloc assignat als justos i sembla que no aconseguiré guanyar l'accés a l'encara més inabastable ficció del paradís.

Vagabundejo per un passadís, el que queda d'un deteriorat i abandonat *yellow brick road**, un camí encara practicable a peu, al llarg del qual m'acompanyen pertinences inútils i un paisatge que resulta familiar.

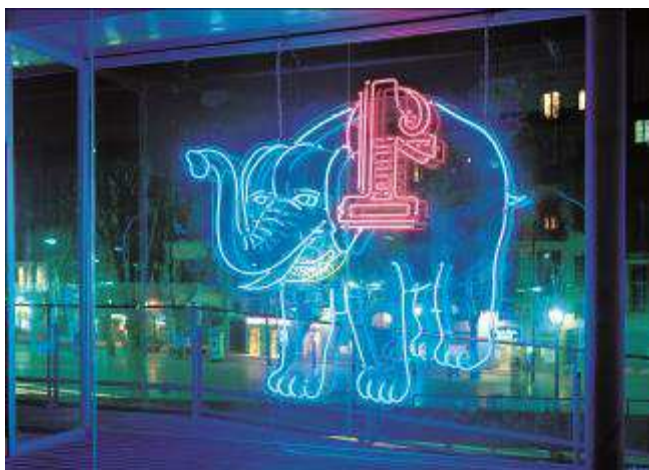
En aquest comiat, burleta i desesperançat, l'inconscient només pot dir: "AVORRIT!, MOLT AVORRIT!". Final de trajecte.

* Camí de llambordes grogues que a la novel·la El meravellós Màgic d'Oz (L. Frank Baum, 1900) és el camí més curt d'Emerald City, ciutat on viu el mag.
Popularitzat al cinema amb el títol *The wizzard of Oz*, dirigida per Victor Fleming el 1939, amb Judy Garland en el paper de Dorothy i amb la música pop d'Elton John, amb la cançó "Goodbye Yellow Brick Road", que dona títol al doble àlbum llançat el 1973.

II

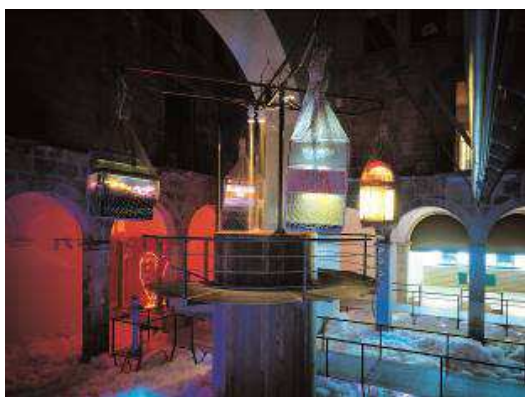
“Out of Limbo” és un espai d'antirealitat, una escenografia construïda pel deliri d'un somni febril.

L'he aixecat en clau poeticogamberra, mai pamfletària, marcat per certa ambigüitat moral que representa per a mi una llibertat imprescindible i irrenunciable i amb el mordent rebel que ens permet llegir-ho *au premier degré* o al mirall. És a dir, tot pot ser el que és, el que sembla, o la seva ombra.

Cinc dècades llargues de rock & roll mantenen les emocions.

No invento res. Ho trobo o ho robo tot al carrer, als llibres, al cinema, a les arts en general i als trastos, objectes i imatges que evoquen situacions.

El sexe, a certes edats i amb la il·lusa sensació d'estar de tornada de tot, es converteix en una cosa gairebé grotesca, tant vista en perspectiva heroica, com en la més prosaica de salvador d'avorriments futurs. Aquí em serveix com a pretext per acariciar regions més profundes que les reconegudes per la intel·ligència, per fer alguns apunts absurds en direcció a la sortida d'aquesta gàbia conscient. Els graus d'escriptura dels grafits lluminosos que trobem pel camí van des del primitivisme del títol d'una pel·lícula porno-*grindhouse*, a la picada d'ullet a revistes militants de

“gènere” i a l’estrabot d’una afirmació científicosurrealista. No oblidem que l’ostra és un bivalve, tot sexe, que pot alternar-lo diverses vegades al llarg de la vida.

Intenció de provocar amb desimboltura sense obviar la possibilitat de ser molest. Humor irreverent que prescindeix de la bona voluntat, aquesta eina amb què alguns artistes benintencionats corresponen a les exigències de contrabandistes pidolaires, o sigui, polítics. La incorrecció com a revenja i alleujament, inoperants, és cert, però alleujament temporal de l’estretor moral timorata.

Carlos Pazos

París, gener de 2018

4. ANNEXOS

HISTÒRIA DE L'ART SENSE NOMS

Un projecte de Jesús Galdón

Aquesta proposta neix amb la intenció de desenvolupar una reflexió entorn a un joc de cites sobre l'art, sobre la seva història, sobre les estructures que el sustenten i sobre la seva magnitud social.

Una proposta que convida a la reflexió tant en relació a entitats culturals com en l'àmbit individual, de forma participativa, intentant visualitzar i fer conscient la mirada que cadascú tenim sobre un art que il·lumina la història, al món i a tots nosaltres.

Deu reflexions entorn l'art

El projecte situa en diversos llocs i no llocs de l'art i la cultura, deu reflexions entorn de l'art i la història, que com a un joc de paraules, teixeixen una xarxa en forma d'intervencions virtuals. Es tracta de deu llegendes que parteixen de la idea "història de l'art sense noms", i que són inscrites en 10 filacteris de 10 colors bàsics.

Aquestes intervencions virtuals poden veure's superposades a la realitat a partir de la tecnologia de "realitat augmentada", amb un smartphone o una tablet. Per a això, cal descarregar-se gratuïtament l'aplicació "Layar" des de l'App store o l'Android market i accedir a la capa "historiadelartsinombres".

És un projecte en procés. En principi, les deu intervencions que engeguen la proposta es poden veure a Barcelona, Girona, Madrid, Manresa, Tarragona, València, Weimar, Kassel i ara a Cerdanyola amb motiu de l'exposició "Del vell al nou-del nou al vell", al Museu d'Art de Cerdanyola. Les intervencions aniran estenent-se a altres ciutats i geografies d'Europa al llarg del temps.

Al web "historiadelartsinombres.eu" s'explica la proposta, es localitzen les diverses intervencions virtuals i s'explica com accedir a l'aplicació de "realitat augmentada" "Layar".

És amb la teva participació que aquesta proposta adquireix sentit: com va dir Miró de la pintura, no és tant la imatge, si no allò que la imatge estén per l'espai.

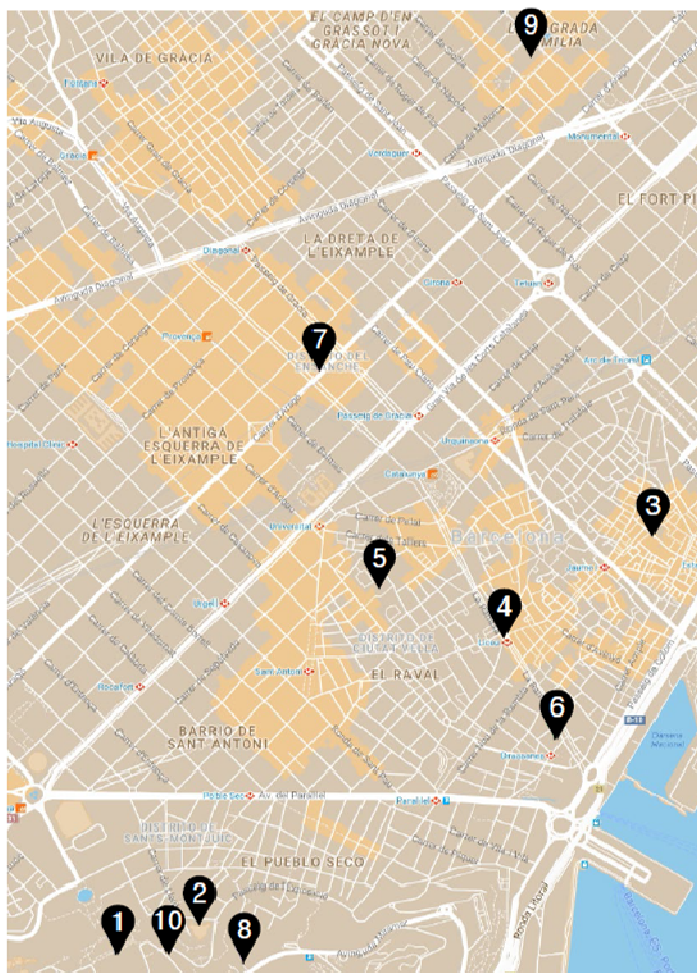
Per l'exposició a l'Arts Santa Mònica s'ha realitzat la intervenció "Història de l'art sense lloc" a l'escala d'accés, que interactua amb una intervenció virtual que pots veure amb el teu mòbil.

Instruccions

Per accedir a al projecte, has de descarregar-te l'aplicació "Iayar" (gratuïta)

- 1-Accedeix a l'aplicació
- 2-A la part superior esquerra accedeix al menú.
- 3-Una vegada el menú desplegat, accedeix a "geo layers".
- 4-Al submenú que surt, clica "buscar capas".
- 5-Simplement posant al cercador "galdon" et sortirà la capa del projecte "història de l'art sense noms".
- 6-Clica a aquesta capa i accediràs a les localitzacions del projecte.

Plànol i localització de les intervencions virtuals a Barcelona:

1 HISTÒRIA DE L'ART SENSE NOMS
Parc montjuïc, s/n

2 LA HISTÒRIA SENSE ART
Paseo de Santa Madrona, 39

3 HISTÒRIA DE L'ART SENSE MI
Carrer de Montcada, 15

4 L'ART SENSE HISTÒRIA
La Rambla, 14

5 HISTÒRIA DE L'ART SENSE ART
Plaça dels Àngels, 1

6 HISTÒRIA DE L'ART SENSE LLOC
La Rambla, 7

7 HISTÒRIA DE L'ART SENSE NINGÚ
Carrer d'Aragó, 253

8 HISTÒRIA DE L'ART SENSE TU
Parc de monjuïc s/n

9 HISTÒRIA DE L'ART SENSE FE
Carrer de la Marina, 253

10 HISTÒRIA DE L'ART SENSE MÓN
Paseo de Santa Madrona, 26

VALLDAURA

Constàncies d'un patrimoni comú
Sitesize

L'acostament al patrimoni en la creació artística manté un marge d'experimentació que empeny a explorar les circumstàncies que participen de la seva definició. Des de l'experiència de Sitesize, ens hem inclinat a cercar les connexions emocionals i creatives del patrimoni amb el territori i el paisatge. En aquestes connexions hi participa un impuls de comprensió de relacions i també una voluntat de transformació, ambdós processos són intercanvis dinàmics que requereixen un posicionament i un contacte, respecte l'entorn i els altres.

Sovint els elements patrimonials són agafats com a configuradors de llocs. Un edifici o entorn, significat per les seves qualitats, és capaç de crear les condicions d'un lloc i fins i tot generar tot un paisatge (el paisatge industrial, agrícola, militar...). Però també podem interrogar aquest mateix element patrimonial, sobre com administra el sentit i el valor que el paisatge ja té com a qualitat pròpia. Com integra allò que en el lloc ja es dona i com podem descobrir més enllà o a través d'ell, el que pot ser considerat com un significat profund anterior, que en el paisatge es manifesta i que l'objecte que identifiquem com a patrimoni no pot deixar de servir.

Una servitud no forçada, que és més una canalització que integra necessàriament tot allò que el reforça i que condiona cada acció present i la seva continuïtat en un temps més llarg. Una adscripció territorial, que no ens parla només del passat sinó que revela ensems, unes condicions permanents que prefiguren qualsevol actuació futura. És la confirmació d'un sentit que es manifesta de moltes formes i maneres i que aparentment no s'ha construït, però que cal protegir i preservar. Tanmateix, aquesta continuïtat de sentit pot acollir moltes singularitats diferents, que s'unifiquen en la seva diferència. Poden formar part d'una relació de qualitats i d'un valor consubstancial que cal reconèixer i de la mateixa manera, cal buscar les formes que ens facilitin el seu reconeixement, com un pas previ a la seva preservació també com un "patrimoni" sense administrar.

La proposta expositiva parteix de considerar un àmbit geogràfic, el torrent de Valldaura a la vessant de la serra de Collserola dins de municipi de Cerdanyola, com un paisatge a partir del qual es destaquen uns valors profunds compartits en una sèrie de relacions al llarg del temps i que ens permeten valorar un sentit de continuïtat en tres emplaçaments de caràcter patrimonial:

El Monestir de Santa Maria de Valldaura

Emplaçament del primer monestir de l'orde del Cister a Catalunya. Entre 1150 i 1169 l'espai acollia una comunitat de pregària en un entorn natural, recollit i amagat. Més tard es traslladen al que serà el monestir de Santes Creus a Tarragona.

La font de Can Cerdà

Antiga font dins dels terrenys de la masia de Can Cerdà, masia documentada que formava part de la casa Palau de Valldaura. En el 1976 l'indret es va fer conegut per les aparicions marianes; actualment és un indret de culte i oració on hi ha construïda una ermita a la Verge de Lourdes.

La font antiga ha estat anul·lada al seu emplaçament original i traslladada al recinte de l'ermita.

La granja de la Flor de Maig

Granja de la cooperativa de consum i producció de la Flor de Maig del barri de Poblenou de Barcelona. Des del 1908 la granja de la cooperativa proveïa de productes frescos, hortalisses i carn i donava espai d'esbarjo i descans als socis. Actualment els terrenys i edificis de la Granja, acullen les instal·lacions de la Fundació Privada Pro Persones amb Discapacitat Intel·lectual Catalunya

5. ACTIVITATS RELACIONADES AMB L'EXPOSICIÓ

03.04.2018 / 20h

"Ens mengem Santa Mònica?"

Com a cloenda de l'exposició us convidem a menjar-nos tots plegats la mona de Santa Mònica. Amb una acció performativa de Quim Bigas.

Mona realitzada per Cacao Pastisseria d'Olot.

6. CRÈDITS

EXPOSICIÓ

Exposició al Museu d'Art de Cerdanyola (Cerdanyola del Vallès): 20 octubre 2017 – 14 gener 2018

Exposició a l'Arts Santa Mònica (Barcelona): 15 febrer - 3 abril 2018

Exposició a l'Institut d'Estudis Ilerdencs (Lleida): octubre - desembre 2018

Artistes: Daniela Ortiz/Xose Quiroga, Jesus Galdón, Tom Carr, Jordi Tolosa, Patricia Gomez/Maria Jose Gonzalez, Jordi Canudas/Isabel Banal, Mariona Moncunill /Sergi Botella, Sitesize i Carlos Pazos

Textos: Xavier Antich, Joan M. Minguet, Mercè Alsina, Bernat Puigdollers, Txema Romero i Jaume Reus

Comissària: Fina Duran

Disseny i direcció del muntatge: Equip

Muntatge: GAMI SCP

Disseny gràfic: Gerard Llimós / www.el-local.com

Organitza: Arts Santa Mònica-Departament de Cultura

Produeixen: Arts Santa Mònica-Departament de Cultura i el Museu d'Art de Cerdanyola

Col·laboren: Institut d'Estudis Ilerdencs i LOOP Barcelona

Ajuntament de
Cerdanyola del Vallès

ARTS SANTA MÒNICA

Exposicions

Coordinació general: Roger Vinent Arnau

Assistent de coordinació: Teresa Martelo

Edicions: Cinta Massip

Assistent d'edicions: Silja Pálmarsdóttir

Direcció tècnica: Xavier Roca

Activitats

Coordinació general: Marta Garcia

Àrea tècnica: Eulàlia Garcia

Administració

Responsable de gestió: Cristina Güell

Àrea d'exposicions: Mònica Garcia Bo

Secretaria de direcció: Chus Couso

Comunicació

Coordinació general: Jordi Miras Llopart

Web i xarxes socials: Luis Villalón Camacho

Difusió: Juanjo Gutiérrez

Arts Santa Mònica. Centre de la Creativitat – Departament de Cultura

Àrea de Comunicació i Premsa

A/e: comunicacio_artssantamonica@gencat.cat

@artssantamonica

Coordinació comunicació i premsa: **Jordi Miras Llopart.** A/e: jmirasl@gencat.cat | Tel.: (34) 93 316 28 10 – (34) 93 316 28 56. Ext. 13436

Web i xarxes socials: **Luis Villalón.** A/e: lvillalon@gencat.cat | Tel.: (34) 93 556 53 14 (directe) - (34) 93 316 28 19. Ext. 13441

Difusió: **Juanjo Gutiérrez.** A/e: jgutierrezg@gencat.cat | Tel.: (34) 93 316 28 57 (directe) - (34) 93 316 28 10. Ext. 13442

Arts Santa Mònica, Centre de la Creativitat

La Rambla, 7, 08002 Barcelona. Tel. 935 671 110. Web: artssantamonica.gencat.cat. **Entrada lliure**

De dimarts a dissabte d'11 h a 21 h. Diumenges i festius d'11 h a 17 h. Dilluns tancat

---